

fæstning om Kjøbenhavn, thi dengang var den faste Befæstning om Kjøbenhavn paa Søfiden og ikke paa Landfiden. Betænkningen, som blev afgiven af Flertallet her i 1876, udtaler jo med fuldkommen Bestemthed, at man er villig til at give 30 Millioner til en formaalstjenlig Forsvarspaan, men en formaalstjenlig Forsvarspaan, der udelukkede Kjøbenhavns Befæstning med nye faste Værker, altsaa en saadan, som fra den anden Side ikke kunde erkjendes at være paa nogen Maade formaalstjenlig. Et skal jeg give det ærede Medlem, jeg taler om, Ret i, og jeg beklager at maatte give det ærede Medlem Ret deri, og det er, at min fulde Tillid i 1876 til, at det danske Folk havde opfattet Betydningen af, at vi stod uden tilstrækkeligt Forsvar, og til, at det var villigt til at bringe de fornødne Offre for, at vi kunde faae et saadant, blev fuldt ud skuffet, forsaavidt man vil hømme om det danske Folks Mening gjennem Resultaterne af det Valg, der fandt Sted efter Opøsningen. Naar det ærede Medlem nu som saa ofte tidligere har dadlet Regjeringen for, at den lod denne Fædrelandets vigtigste Sag falde — jeg vilde anse det for rettere, om det ærede Medlem havde brugt det Udtryk, at man havde ladet den hvile — forekommer det mig, at der netop fra det ærede Medlems Standpunkt ikke er Anledning til at dadle Regjeringen derfor. Jeg ser ikke rettere, end at der deri, at Regjeringen i 1876 efter Opøsningssvalget lod Sagen hvile, ligger den fulde Erkjendelse af, at Sagen ikke kan gennemføres, førend den har den almindelige Mening i Landet for sig og har den almindelige Mening for sig i en saadan Grad og paa en saadan Maade, at denne Mening og saa kommer til Udtryk i denne Del af Repræsentationen. Om nu 6 Mar, som det ærede Medlem angav som Hviletid — det er nu i Virkeligheden kun 5 Mar, thi Sagen laa jo for ifjor — men om nu 5 eller 6 Mar skulde have været for lang en Hviletid, ja, derom kunne Meningerne jo være forskjellige; vi have jo nylig hørt udtalt af det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), at efter hans Mening havde der tidligere været et heldigt Tidspunkt til paany at bringe Sagen frem, men, som sagt, derom kunne jo Meningerne være forskjellige. Naar Regjeringen nu eller rettere ifjor har taget Sagen frem paany, er det fordi Regjeringen har haft det Skjøn, den Opfattelse, at den almindelige Mening nu i en ganske anden Grad end i 1876 har gjort sig fortrolig med og tilegnet sig Forestillingen om Nødvendigheden af betydelige og kostbare Foranstaltninger til at sikkre Landet navnlig ved Anlæget af faste Befæst-

ninger. Hvorvidt Regjeringen har skjønnet rigtig eller ikke, maa Tiden vise, men jeg tror, at det er rigtigt af mig ligeoverfor den Anthyndning, der kom frem fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, udtryffeligt at udtale, at det er dette og intet Andet, der har bevæget Regjeringen til i forrige Samling paany at bringe dette Spørgsmaal frem, efterat det havde hvilet i 5 Mar, at Regjeringen antager, at den almindelige Mening i Landet nu havde samlet sig om Nødvendigheden af ikke alene at bringe store Offre for Forsvarssagen, men at bringe dem netop i den Retning, som af Regjeringen foreslaaet, i Retning af faste Befæstningsanlæg om Kjøbenhavn og paa andre Steder.

Bøffen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Krabbe): Er det for en kort Bemærkning? thi der er indtegnede Talere.

Bøffen: Ja!

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Bøffen: Det er kun tre korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig ligeoverfor den høitærede Conseilspræsident. Den første er denne, at den høitærede Conseilspræsident udtalte, at han var bleven skuffet i sin Tillid til det danske Folk. Forudsætningen for en Skuffelse er den, at man har haft nogen Anledning til at nære den modsatte Anskuelse af den, man senere bliver nødt til at antage. Jeg veed ikke, hvilken Anledning den høitærede Conseilspræsident har haft i sin Tid til at have den Tro om det danske Folk, at det nærede nogen anden Opfattelse af denne Sag end den, han siden kom til at se, at det virkelig nærede. Men jeg vil vende Sætningen om og sige, at, naar det danske Folk fra den Tid af har tabt Tilliden til den høitærede Conseilspræsident, ligger det deri, at vi havde haft nogen Grund til at opfatte den høitærede Conseilspræsidents Forhold til denne Sag anderledes, end det viste sig at være; thi den høitærede Conseilspræsident havde udtryffeligt udtalt, at det var hans Regjerings Program, at han ansaa det for uforsvarligt at lade denne Sag hvile længere eller udsætte dens Paabegyndelse. Den Forudsætning havde man for Tilliden til Regjeringen, og det var denne Forudsætning, der blev skuffet, da Regjeringen gjorde det Modsatte af, hvad den havde udtalt. Derfor tror jeg, at man har Ret til at sige,